

[Jensen-Stevns.]

med megen Tilfredshed. Den drejer sig om Forkyndelse af Stævninger og lignende Ting og fastsætter, at i borgerlige Sager kan Forkyndelse af Stævning o. desl. efter Partens Valg i Stedet for ved Stævningmænd ske gennem Postvæsenet, og der er saa udarbejdet nærmere Regler for, hvordan Fremgangsmaaden i saa Fald skal være. Det fremgaar af Lovforslagets Motiver, at disse Regler er udarbejdet efter Samraad med Generaldirektoratet for Postvæsenet, saaledes at de maa anses for at være forsvarlige og brugbare, set fra Administrationens Standpunkt. Jeg har ogsaa talt med praktiske Folk, med Sagførere, angaaende Formuleringen, som den her foreligger, og fra den Side faaet bekræftet, at disse Regler maa anses for gode og brugbare. Under disse Omstændigheder har jeg kun een Ting at beklage ved § 42, og det er, at Bestemmelsen ikke er gjort obligatorisk, ikke er gjort verbindende i alle Tilfælde, men at dens Anvendelse er overladt til Parternes Valg. Man maa jo saa imidlertid haabe, at man, naar denne Bestemmelse, hvis den faar Lovkraft, har været i Anvendelse i nogen Tid, da ad Aare kan gøre Skridtet fuldt ud og helt afskaffe Stævningmandsinstitutionen. Under den nuværende Ordning er Stævningmandshvervet jo et tvungent borgerligt Ombud, og det er i Virkeligheden et ret tyngende Hverv, man saaledes lægger paa disse Mænds Skuldre. De skal med kort Varsel være rede til at rykke ud og forkynde Stævninger og andre Indkaldelser, maaske helt ud i den anden Ende af Sognet; de er sjældent velkomne, naar de viser sig, og deres Vederlag er kun ringe. Som Følge deraf sørger Stævningmændene i Regelen for, saa snart de har tjent deres Tid ud, at blive fritaget for dette Hverv. Men Følgen deraf er saa igen den, at Stævningmændene i Regelen ikke har den Rutine i deres Hverv, som kunde være ønskelig, og det bevirker atter, at de undertiden begaar Fejl, som medfører Tidsspilde og Ærgrelser baade for dem selv og for vedkommende Parter. Jeg vilde derfor hilse med Glæde, hvis man kunde se saaledes paa dette Forslag, at det er det første Skridt mod en fuldstændig Afskaffelse af Stævningmandsvæsenet her til Lands.

Med Hensyn til de forskellige Forslag, der er stillet angaaende de saakaldte Foged-

forretninger, nævner jeg allerførst dette, at Politimestrene bliver fritaget for det Arbejde, de hidtil har haft med at udføre visse Udpantninger, visse Fogedforretninger i Købstæderne. Det er sikkert meget fornuftigt; thi det har vist sig, at Politikontorerne i Sammenligning med Dommerkantorerne paa mange Omraader har det største Arbejde, og det er derfor med fuld Føje, man lægger dette Arbejde tilbage til Dommerkantorerne. Men Lovforslaget har ogsaa haft en venlig Tanke tilovers for Sognefogderne. Sognefogderne er jo Indehavere af en vis Udpantningsmyndighed, en vis Kompetence til at foretage Udlæg og Udpantninger ude i Sognekommunerne. For Øjeblikket er Sognefogderne kompetente til at foretage Udpantning for Skatter i alle Tilfælde, uden Hensyn til Skattebeløbets Størrelse og uden Hensyn til, om der skal foretages Udpantning i Løsøre eller i fast Ejendom. Fremdeles har Sognefogderne en vis Kompetence med Hensyn til andre Udpantninger og med Hensyn til Udlæg, Eksekutioner, idet de i disse Tilfælde er kompetente, naar Beløbet ikke overstiger 100 Kr. og der ikke er Tale om Udlæg i fast Ejendom. Efter det foreliggende Forslag vil man forhøje Grænsen for Sognefogdernes Kompetence til 200 Kr.; efter Forslaget, som det oprindelig forelaa fra Regeringens Haand, havde man tænkt sig at forhøje Grænsen til 400 Kr. I og for sig har jeg ikke noget imod denne Bestemmelse, thi der er saamænd ingen Tvivl om, at Sognefogderne vil være i Stand til at udføre dette Hverv, og det vil i adskillige Tilfælde betyde, at det bliver billigere for Publikum, end det ellers vilde være. Da man tillige indfører den Bestemmelse, at der ikke behøver at møde nogen Repræsentant for Rekvirenten i de Tilfælde, hvor det er Sognefogeden, som foretager Udlæg, vil man altsaa eventuelt kunne spare baade Mødesalær for Rekvirentens Sagfører og tillige Befordringsgodtgørelse, og det er jo fortræffeligt for Debitor. I og for sig har jeg altsaa ikke noget imod Bestemmelsen, men jeg vil benytte denne Lejlighed til at sige, at det forekommer mig, at man vistnok snart skulde til at behandle vore Sognefogder med noget mere Skønsomhed, end man i adskillige Tider har gjort; thi det er i Virkeligheden et overmaade stort Arbejde, man